

dvokratni (pa *dvokratnost*, *dvokratnik* itd.), *dvostruk*, *dvostručiti* (pa imamo dalje *udvostručiti*), *dvoumiti (se)* (pa *dvoimica*), *dvonoške*... – takvih riječi imamo mnogo i mnogo ih je još mogućih.

Dakle, ništa nas ne sprječava da slovo *w* zovemo *dvôjnô vé* ili i kraće *dvôve/dvôvê*.

Alemko Gluhak

ZAR LIK *SIRONICH* I *GASPAROVICH*?

Godine 1960. Hrvatsko sveučilište u Zagrebu izdalo mi je doktorsku diplomu na hrvatskom i latinskom jeziku. Poznato mi je, da je diplomu preveo na latinski akademik Veljko Gortan, profesor na spomenutom Sveučilištu.

Na latinskoj diplomi moje ime i prezime glasi *Paulus Galić*, a imena profesora, što se u diplomi navode, imaju ove oblike: *Mirko Deanović*, *Ioannes Frangeš*, *Iosephus Jernej*, *Zlatko Pregrad*, *Marijan Horvat*.

Što se tiče prijevoda vlastitih imena na latinski, zaključak je sljedeći: prezimena su zadržala izvornu grafiju prema današnjem hrvatskom pravopisu, a osobna su imena latinizirana, ako se radi o biblijskim ili kršćanskim imenima, dok su hrvatska narodna imena zadržala svoj oblik, jer ih nije moguće latinizirati.

Takav je postupak u skladu s hrvatskom tradicijom, a tako je uvijek postupala Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

Pređa mnom je rječnik: *Iosephus Marevich*, *Lexicon Croatico-Latinum encyclopaedicum*, Školska knjiga, Zagreb, 1997.

Ovo moje razmišljanje kasni u odnosu na godinu, kada je izdan taj rječnik, ali mislim da ovi redci mogu biti i danas ak-

tualni i povod za daljnja razmišljanja ili drukčija rješenja.

Razmišljam o vlastitim imenima autora, recenzenata, urednika itd. spomenutog rječnika, koja imaju ove oblike: *Iosephus Marevich*, *Milivoj Sironich*, *Silvius Galich*, *Darkus Novakovich*, *Paulus Knezovich*, *Marius Barissich*, *Margarita Gasparovich*, *Maria Sussacz*, *Milanus Tomich*...

Uočljivo je, da se naš prevoditelj (Jozo Marević) udaljio od načela, kojih se u svom prijevodu držao Veljko Gortan, ali i Sveučilište, koje je taj prijevod službeno i prihvatilo.

Jozo Marević postupio je na sljedeći način: preveo je na latinski biblijska i kršćanska osobna imena (*Iosephus*, *Paulus*, *Maria*), a to je bio ispravan postupak.

U pogledu hrvatskih narodnih imena on krivo postupa, kada ih pokušava prevesti na latinski: *Dubravko* – *Silvius*, *Darko* – *Darkus* itd. Ta su imena trebala sačuvati svoj izvorni lik.

Što se prezimena tiče, ona nisu latinizirana, nego je izmijenjen hrvatski pravopis, točnije, upotrijebljen je današnji talijanski pravopis (*Sironich*, *Tomich* itd.). Ako bismo čak i htjeli prihvatiti takvu transkripciju, ona često ne zadovoljava (*Gasparovich* za *Gašparović*, *Sussacz* za *Sušac* ?).

Smatram, da je jedini ispravan način kod prevođenja vlastitih imena na latinski onaj Gortanov, a to znači prevoditi samo biblijska ili kršćanska osobna imena, a prezimena navoditi u izvorniku, tj. u današnjem hrvatskom pravopisu, to znači u službenom, zakonskom liku. To nije samo pitanje prevođenja, to je i jezično i pravopisno i pravno pitanje.

Oblici *Silvius*, *Darkus*, *Sironich* i *Sussacz* nisu prihvatljivi.

Pavao Galić